

Skatteudvalget i stedet for til Miljø- og Planlægningsudvalget.

Tilsvarende blev det efter første behandling af B 96: Forslag til folketingsbeslutning om landplacerede vindmøller (af Søren Kolstrup (EL) og Jette Gottlieb (EL)) besluttet at henvise dette forslag til Miljø- og Planlægningsudvalget i stedet for til Det Energipolitiske Udvalg.

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning rettelig henvises til henholdsvis Miljø- og Planlægningsudvalget og Det Energipolitiske Udvalg. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministre.

Spørgetimen

Formanden:

Til at besvare spørgsmål i denne spørgetime har statsministeren udpeget skatteministeren.

Der er indtil dette øjeblik tilmeldt fire hovedspørgere, der vil få ordet i denne rækkefølge:

1. Frank Dahlgaard
2. Mariann Fischer Boel
3. Aase D. Madsen
4. Svend Aage Jensby

Spm. nr. US 60

Frank Dahlgaard (UP):

I forbindelse med eurodebatten om eventuel afskaffelse af den danske krone til fordel for euroen har det været inde i debatten i den forløbne uge, at Danmark eventuelt skulle gøre sådan, som man overvejer at gøre i eurolandet Finland og i Sverige, som jo måske også vil tilslutte sig, nemlig opbygge nogle bufferfonde – en slags euro- eller ØMU-fonde – som kan anvendes til at sikre beskæftigelsen i en fremtidig situation, så de bånd, der, hvis vi kommer med i euroen, bliver lagt på finanspolitikken, kan undgås.

En sådan fond skal jo bygges op, og mit spørgsmål til skatteministeren er: Har man gjort sig nogen overvejelser om, hvor meget skatten skal stige, eller hvordan man på anden måde

kan skaffe midler til opbygge en sådan bufferfond til gavn for beskæftigelsen?

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg har godt set, at der er lande, der har haft den diskussion, men jeg må sige, at jeg egentlig står meget uforstående over for den.

Jeg mener, at det at tilslutte sig den fælles valuta netop er en forsikring mod en række af de problemer, man risikerer at løbe ind i, hvis man står alene med sin egen, lille valuta, og derfor mener jeg ikke – og jeg har heller ikke hørt kolleger i regeringen sige det – at der er noget som helst grundlag for, at vi skulle bygge nogen bufferfonde op. Tværtimod kan man sige, at behovet for buffere ikke bliver større; det bliver efter min opfattelse mindre.

Det andet, jeg godt vil sige, er, at det, vi gør os megen umage for at sige fra regeringens side – og heldigvis har der hidtil været et flertal i Folketinget, der har været enigt med os – er, at det er meget vigtigt for os at få afviklet vores gæld, så det råderum, vi har i den danske økonomi, er så betydeligt, at vi har den tilstrækkelige bevægelsesfrihed, også i en situation, hvor konjunkturerne måtte se anderledes ud, til at foretage de modtræk, der skal tages, og føre en modkonjunkturpolitik.

Hr. Frank Dahlgaard kan altså se, at det har været og er regeringens stålsatte linje at få nedbragt den danske gæld. Vi ved jo begge to, at jo hurtigere vi får gælden bragt ned, jo større bevægelsesfrihed har vi i vores økonomi, og det at få nedbragt gælden skal altså ske inden for rammen af de skatter og afgifter, vi opkræver, og de overskud, vi år for år forsøger at få på vor finanslov og i den offentlige sektor.

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg opfatter det altså lidt som en svaren udenom, for skal en sådan bufferfond opbygges, skal der jo kræves nogle penge op et eller andet sted til at opbygge den.

Så vil jeg spørge skatteministeren, om finnerne og svenskerne er fuldstændig tossede, når de begynder at tale om behovet for at have sådan nogle bufferfonde af hensyn til beskæftigelsen i fremtiden – ikke for tiden, når de er selvstændige lande, eller som de var før, men når de er kommet ind i Euroland, som Finland allerede er, og som Sverige overvejer at gøre. Så kommer overvejelserne frem.

Jeg må også spørge skatteministeren, om han ikke er bekendt med, at den socialdemokratiske